

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ו - חלק י"ג

קונטרס 763

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ספר

זכותא דרשב"י

מתוך דרשה לסליחות

לחזק לימוד הזהר הקדוש בשבת קודש
 שנאמר ע"י כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
 בביהמ"ד "עטרת ישעיה האלמין" - בית שמש
 א' סליחות תשס"ט לפ"ק

א) זכה דורנו להשתוקקות מחדשת לתורת הנסתר ולצמאון
 אלקי להודה וזיוה המבשרים את פעמי הגאולה

היודים הסכיתו ושמעו, "היום אם בקולו תשמעו": כן אמר המשיח
 לרבי יהושע בן לוי (סנהדרין דף צח/א). זכה דורנו להשתוקקות מחדשת לתורת
 הנסתר ולצמאון אלקי להודה וזיוה המבשרים את פעמי הגאולה, כמו
 שכתוב בזהר: "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילני דחיי דאיהו האי ספר
 הזהר, יפקון מן גלותא ברחמי", ובתקונים (דף מ') איתא: ובדרא בתראי
 בסוף יומיא, בגינייה^א וקראתם דרור בארץ וכו'. ובהר הקדוש פרשת נשא

א| הגאולה תבוא בשנעסק בחכמת האמת

וכן זעק הרמח"ל ז"ע בשער ההקדמות: אמר ליה אליהו זכרונו לברכה לרבי שמעון בן יוחאי וזה
 לשונו: רבי כמה זכאה אנת דמהאי חבוראי יתפרנסון כמה עלאי עד דיתגליא לתמא בסוף יומיא ובגיניה
 ושבבתם איש אל אחותו וכו'. הרי מבאר כי חטא זה החל להיות מאדם הראשון ועד עתה, וכאשר נשוב

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דָרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שָׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חֲבוּרַת ש"ס וּמְחֻלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׁים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חֲבוּרוֹת שֶׁחֲלָקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטוּל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שָׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעִמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזֶּהר בְּיַדִּי קָדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקָדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַבְּ בְּפִי קָדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזֶּהר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחֲרַבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קָדְשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשׁוֹבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחֲבוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכֵן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זכותא דרשב"י

בתשובה לעסק מאהבה בחכמה הזאת יגאלו ישראל במהרה בימינו אמן... וכנגד פת חכמי הפשט אותם אשר הם מואסים לעסק בחכמת האמת הנקרא עץ החיים וחי עולם ועוסקים בספורים הפשטים בפשוטן בלבד, ואומרים שאין בתורה אלא הפשט בלבד, חס ושלום, אשר הוא נקרא עץ הדעת טוב ורע כנזכר לעיל, עליהם אמרו (רמיה שם כב): "חכמים המה להרע ולהיטיב לא ידעו", כי בסבת היותם מואסים בעץ החיים אין הקדוש ברוך הוא עוזר אותם והם שונים בפשטי עץ הדעת טוב ורע ומהפכים אותו לרע ומטמאים את השחור ואוסרים את המתר ופוסלים את הכשר ותקלות רבות יוצאות מתחת ידיהם בעוונותינו הרבים.

והרי נתבארו כל הכתות אשר בעם בני ישראל, אשר כלם כאחד נמנעו מלהחזיק בחכמה הזאת, כל אחד כפי סבתו ופנייתו, עד שנתקיים בנו בעוונותינו הרבים אין מנהל לה מפל בנים ילדה וכו', פירוש, כי עם היותם בנים מארי קבלה, עם כל זה נתיאשו מלהתעסק בחכמה הזאת. ואין ספק כי דברים אלו בנובאה נאמרו על דורות אלו האחרונים. שלא כסברת חכמי דורותינו אלה, החושבים בדעתם כי בכך השיגו מה שצריך להם ושמהים בחלקם, והנה הכתוב מעיד וירא כי אין איש וישתומם כי אין מפגיע, בלשון שלילה, אוי לאינים שכן שומעות ואוי לעינים שכן רואות, עדותו יתברך עלינו, ואין לנו לב לדעת לחזור ולהתעסק בחכמה הזאת, להחזיק יתברך, כמו שכתוב ואביט ואין עזר ואשתומם ואין סומך. והוא בהיותנו עסוקים בחכמה הזאת, כי על ידה תתקרב הגאולה, וכביכול ישועתה לשכינת עזו היינו ממהרים להצמיחה, כמו שכתוב ותושע לי ורעי, לי ממש בבכיול, וכנזכר לעיל במאמר שהתחלנו בהקדמתנו זאת, כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועבוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו המכנה ונקרא הדר הכרמל, כמו שאמר הכתוב ראשך עליך ככרמל.

וזה מה שאמר הכתוב: ראיתי והנה הכרמל המדבר, כי לסבות הנזכרים לעיל היה הכרמל מדבר שמם בעוונותינו הרבים, כנזכר לעיל כי כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו, הרי הוא כאלו נחרב בימיו, וכל עריהם ערי יהודה נתצו גם הם וכל הרעה הזאת היא מפני השם מפני חרון אפו, פירוש מפני החכמה הזאת, אשר עסקה להורות, כי כל התורה שמותיה של הקדוש ברוך הוא, וזה שכתוב מפני השם, היא החכמה, שאין מתעסק בה, וגם ומפני חרון אפו, פירוש, כי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כאשר עוסקים בחכמה זו.

בזה שיר השירים על פסוק (שיר השירים א ז) הגידה לי שאהבה נפשי וכו' זכאין כל אינון דמשתדלין למנדע בחכמתא דמאריהון, ואינון ידעין ומסתכלים ברזין עילאין, בגין דבר נש כד נפיק מהאי עלמא, בהאי אסתלקו מניה כל דינים דעלמא. ולא עוד, אלא דמתפתחאן ליה תריסר תרעי דאפרסמונא דכיא דכל חכמתא עילאה תלויא בהו. ולא עוד, אלא שהקדוש ברוך הוא חקיק ליה בההוא פורפירא, דכל דיוקנין גליפין תמן בהאי עלמא ובעלמא דאתי, והקדוש ברוך הוא אשתעשעא ביה בגן עדן, ואחסין תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי. חכמתא דאצטרף ליה לבר נש, חד למנדע ולאסתכלא ברזין דמאריה. וחד למנדע ליה לגופיה, ולאשתמודעא מאן איהו ואיך איהו, ותיקוּנא דגופא דיאף אתתקן. ותיאף איהו זמין למיעל בדינא קמי מלכא דכולא. וחד, למנדע ולאסתכלא ברזין דנשמתין. מאן איהו ההיא נפש דביה, ומאן אתיא, ועל מה אתיא להאי גופא סרוּחָה, דיומא כאן ומחר בביה קברי. וחד למנדע ולאסתכלא בהאי עלמא דאיהו ביה, ועל מה אתתקן. ולבתר, ברזין עילאין לאשתמודע למארי. וכל דא יסתכל בר נש מגו נהירו דאורייתא.

אדם לא השתלם, ולכן לכבודו
 טרח הקדוש ברוך הוא בקיץ, וכן
 בכל הרשעים שהם בני צדיקים.
 אמר לו: מה הזהמה שהטיל
 נחש בתוה? אמר לו: זו לילי"ת
 טפה סרוחה, היא הזהמה, והיא
 שאור שבפסה, שעליו נאמר מי
 מעכב? שאור שבפסה, והוא
 הפרי של סמא"ל, שנאמר בו
 ותקח מפריו ותאכל, זה מו"ת,
 שנאמר עליה רגליה ירדות מות,
 והיא טפה רעה, זהמה של אל
 אחר, סם המות זהמה וערלה של
 עץ המות, ובגללה פרשה בעלי
 המשנה אדם היה מושך בערלתו.
 ותוסף ללדת את אחיו את הכל.
 פתח ואמר: תוסף רוחם יגעון
 ואל עפרם ישובון. פאן רמוז
 הגלגול של הצדיקים, והראה לו
 הקדוש ברוך הוא את הגלגול
 שלו בכל דור ודור, איך היה
 הולך מצדיק לצדיק, עד ששים
 רבוא, עד שהגיע לאותו שנאמר
 בו בשגם הוא כשר, בשגם זה
 הכל, ופרשה הראשונים בשגם
 זה משה, ומיד שראה שעתידה
 תורה להנתן על ידו, הוסיפה
 בגללו כמה קרבנות לקדוש ברוך
 הוא וכמה תפלות ובקשות, וזהו
 ותוסף ללדת.

ומשום זה נאמר בו דור הולך
 ודור בא, ואין דור פחות מששים
 רבוא, ולמעלה דור הולך זה ו',
 שעולה לששים רבוא בשש
 ספירות, והארץ לעולם עומדת, זו
 שכינה, שהיא עומדת לו, והיא
 השעה שעומדת לו, ובשכינה
 נאמר אין מזל היום גורם, אלא
 מזל השעה גורם, ולא לכל אדם
 עומדת השעה, שהרי יש אדם
 צדיק שאין השעה עומדת לו,
 שלא עומדת השעה אלא לבעלה,

בתיובתא פגימו דאדם לא אשתלים, ובגין דא
 ליקרא דיליה טרח קודשא בריך הוא בקיץ,
 והכי בכל רשיעיא דאינון בני צדיקיא.

אמר ליה מאי איהו זזהמא דאטיל נחש
 בתוה, אמר ליה דא לילי"ת טפה
 סרוחה איהו זזהמא, ואיהי שאור שבפסה
 דאתמר עלה מי מעכב שאור שבפסה, ואיהו
 איבא דסמא"ל, דאתמר ביה (בראשית ג ו) ותקח
 מפריו ותאכל, דא מו"ת דאתמר עלה (משלי ה
 ה) רגליה ירדות מות, ואיהי טפה בישא
 זזהמא דאל אחר, סם מות זזהמא וערלה
 דאילנא דמותא, ובגינה אוקמוה מארי
 מתניתין אדם מושך בערלתו הנה.

ותוסף ללדת את אחיו את הכל, פתח ואמר
 (תהלים קד כט) תוסף רוחם יגעון ואל
 עפרם ישובון, הכא רמיז גלגולא דצדיקיא,
 ואחזי ליה קודשא בריך הוא גלגולא דיליה
 בכל דרא ודרא, איך הוה אזיל מצדיק לצדיק,
 עד שתין רבוא, עד דמטי לההוא דאתמר
 ביה (בראשית ו) בשגם הוא כשר, בשגם זה הכל,
 ואוקמוה קדמאי בשגם דא משה, ומיד דחמא
 דעתידה אורייתא לאתייהבא על ידיה,
 אוסיפת בגיניה כמה קרבנין לקודשא בריך
 הוא, וכמה צלותין ובעותין, ודא איהו ותוסף
 ללדת.

ובגין דא אתמר ביה (קהלת א ד) דור הולך ודור
 בא, ולית דור פחות מששים רבוא,
 ולעילא דור הולך דא ו', דסליק לשתין רבוא
 בשית ספירן. (שם) והארץ לעולם עומדת דא
 שכינתא, דאיהי עומדת ליה, ואיהי שעמא
 דקיימא ליה, ובגינה אתמר לית מזל יומא
 גרים אלא מזל שעמא גרים, ולית לכל פר נש
 קיימא שעמא, דהא אית פר נש צדיק דלא קיימא ליה שעמא, דלא קיימא

קיימא שעמא, דהא אית פר נש צדיק דלא קיימא ליה שעמא, דלא קיימא

ומהשעיה הזו בניים חיים ומזונות לאדם, ומשום זה פרושה בעלי המשנה, בניים חיים ומזונות לא בזכות הם תלויים, אלא במזל תלוי הדבר. מה המזל שלה? בעלה, ולבעלה אין מזל, כמו שבארנו אין מזל לישראל, ואף על גב שהכל תלוי במזל, אפלו ספר תורה שבהיכל, היכל - שכינה התחוננה, ספר תורה - צדיק.

ושנים עשר מזלות הם, והם ו"ו, (שנמצא ו) (שנמצא מקאות א / וזה הסוד של וא"ו וא' שם ו' עליונה שהוא המזל העליון שעולה במחשבה), שהוא א שם, ו' של האמצע של אות א הוא המזל של הכל, שעולה באות י' העליונה, שהיא בראש האות א, וכשעולה במחשבה, נאמר ישראל עלה במחשבה, שהיא י' שעל ראש הא', ומשום זה אין מזל לישראל, (שהי במחשבה עולה וכל מזל הוא מנה על שעה משנים עשר מזלות), שהוא המזל של הכל, וכל המזלות תלויים ממנו שהם ו' ו', שממנים על שתיים עשרה שעות, שהם ה"א ה"א. אשרי הוא מי שעומד לו השעה.

שהוא גלגול של כלם, זה י' שהיא גלגל, ועם ו' נעשה גלגול, שהיא בסוד של ס"ו מן יסוד, שנאמר בו כל הנפש הבאה ליצק מצרימה ששים ויש, להתעוררות העמוד האמצעי ששים, להתעוררות של הצדיק ויש, והכל נרמז בצדיק שבו גלגול. ועוד יסוד, שם יו"ד, שמתגלגל בו ונח בו מכל הגלגולים שהתגלגל, ומשום זה ויכל אלהיים פיום השביעי מלאכתו אשר עשה, ואות ו' של גלגול בו עולה הצדיק לששים רבוא, בצדיק הם שש, ובעמוד האמצעי עולה לששים, ובכתר

שעתא אלא לבעלה, והאי שעתא מינה בני חיי ומזוני לבר נש, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא, מאי מזלא דילה בעלה, ולבעלה לית מזל, פמה דאוקימנא אין מזל לישראל, ואף על גב דכלא תליא במזלא אפילו ספר תורה שבהיכל, היכל שכינתא תתאה, ספר תורה צדיק.

ותריסר מזלות אינון ואינון ו"ו (ראשכתב ו) (ב"ל ראשכתבו מאת א' ודא רוא דוא"ו, וא' תמן ו' עלאה דאיהו מזלא עלאה דסליק במחשבה) (דף ק ע"א) דאיהו א תמן, ו' דאמצעיתא דאת א, איהו מזלא דכלא, דסליק באת י' עלאה דאיהו פרישא דאת א, וכד סליק במחשבה אתמר ישראל עלה במחשבה, דאיהו י' דעל רישא דא', ובגין דא לית מזל לישראל (דהא במחשבה סליק, וכל מזלא איהו ממנא על שעתא מתרין עשר מזלות), דאיהו מזלא דכלא, וכל מזלות מגיה תליין דאינון ו' ו', די ממנן על תריסר שעתא, דאינון ה"א ה"א, זכאה איהו מאן דקיימא ליה שעתא.

דאיהו גלגול דכלהו דא י' דאיהו גלגל, ועם ו' אתעביד גלגול, דאיהו ברזא דס"ו מן יסוד. דאתמר ביה (בראשית מו כו) כל הנפש הבאה ליצק מצרימה ששים ויש, לאתערוותא דעמודא דאמצעיתא ששים, לאתערוותא דצדיק ויש, וכלא אתרמיז בצדיק דביה גלגול, ועוד יסוד תמן יו"ד, דאתגלגל ביה ונח ביה מכל גלגולין דאתגלגל, ובגין דא (שם ב ב) ויכל אלהיים פיום השביעי מלאכתו אשר עשה, ואות ו' דגלגול ביה סליק צדיק לשתין רבוא, בצדיק אינון שית, ובעמודא דאמצעיתא סליק לשתין, ובכתר

עלין שהוא א עולה לששים רבוא, וזהו דור הולף ודור בא. אמר לו רבי שמעון: והרי הזמן אמר שהגלגול הוא ביסוד, ושם שמתגלגל בו ושורה עלי נח בו מאותה טרחת הגלגול שטרח בששה ימים, שעולים לשש באותו, ולששים בי שש פעמים עשר, ולששת אלפים באלה, ולששים רבוא בכתר עלין, וזהו דור הולף ודור בא והארץ לעולם עמדת.

ובכר זמן שבא והולף, השעה עומדת לו, וזה שכתוב והארץ לעולם עמדת, שלזה בת זוגו עומדת לו בכל מקום ובכל גלגול ובכל שעה, אף על גב שהולף ובא בכמה גלגולים, וזה צדיק וטוב לו, ולמי ששעתו לא עומדת לו, אלא שעה אחת שאינה בת זוגו עומדת לו, וזהו צדיק ורע לו, כמו שבארנו בעלי המשנה, כל מי שדוחק את השעה, השעה דוחקתו.

אמר לו רבי אלעזר: והרי רבי פדת צדיק גמור היה, ולמה לא נפל בשעה שלו שהיא בת זוגו בן גילו? אמר לו: בני, יש גלגול שמחייב אותו שנופל במזלו שהוא בן גילו, שנאמר בו ארץ אשר לא במספנת תאכל בה לחם, שהיא שעת המזון, שעת החיים והבנים, ויש גלגול שמחייב אותו שלא נופל בשעה של המזונות שהיא בת גילו, אף על גב שעשה כמה זכיות בעולם, ומשום זה פרושה בעלי המשנה, בנים חיים ומזונות, הדבר לא תלוי בזכות, אלא הדבר תלוי במזל, שהגלגול גורם לו פאלו שהדבר תלוי במזל.

במזל תליא מלתא, דגלגולא גרים ליה פאלו במזל תליא מלתא.

עלאה דאיהו א סליק לשתין רבוא, ודא איהו דור הולף ודור בא.

אמר ליה רבי שמעון והא סבא אמר דאיהו גלגול ביסוד איהו, ותמן י דמתגלגל ביה ושריא עליה ונח ביה מההוא טרחה דגלגולא דטרח בשית יומי, דסלקין לשית באתו, ולשתין בי שית זמנין עשר, ולשית אלפין באלה, ולשתין רבוא בכתר עלאה, ודא איהו דור הולף ודור בא והארץ לעולם עומדת.

ובכר זמנא דאתי ואזיל שעתא קיימא ליה, הדא הוא דכתיב והארץ לעולם עמדת, דלהאי בת זוגיה קיימא ליה בכל אתר ובכל גלגולא ובכל שעתא, אף על גב דאזיל ואתי בכמה גלגולין, האי איהו צדיק וטוב לו, ולמאן דשעתא דיליה לא קיימא ליה אלא שעתא אחרא דלאו בת זוגיה קיימא ליה, והאי איהו צדיק ורע לו, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין כל מי שדוחק את השעה השעה דוחקתו.

אמר ליה רבי אלעזר, והא ר' פדת צדיק גמור הוה, ואמאי לא נפל בשעתא דיליה דאיהי בת זוגיה בן גילו, אמר ליה ברי אית גלגולא דמחייב ליה דנפיל במזליה דאיהו בן גילו, דאתמר ביה (דברים ח ט) ארץ אשר לא במספנת תאכל בה לחם, דאיהי שעתא דמזוני ושעתא דחיי ובני, ואית גלגולא דמחייב ליה דלא נפיל בשעתא דמזוני דאיהי בת גילו, אף על גב דעביד כמה זכוון בעלמא, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזל תליא מלתא, דגלגולא גרים ליה פאלו במזל תליא מלתא.

וְמָה דָאָמַר אִי בְעֵית דְאַחְרִיב לְעֵלְמָא וְהָדַר
אֲבָרְיָה וְאַפְשָׁר דְנִפְלְתָּ בְשַׁעְתָּא דְמִזְוִנִי,
הָכִי שְׂמַעְנָא בּוֹדְאֵי דְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק יֵשׁ לוֹ
עוֹלָם בְּפָנָי עֲצֻמוֹ, דָּא גּוֹפָא דְבַר נִשׁ דְאַתְקָרִי
עוֹלָם קָטָן, וּבְגִינָן פֶּה אֲתַמַּר אִי בְעֵית דְאַחְרִיב
לְעֵלְמָא, וְאֵייתִי לִיהּ בְּגִלְגוּלָא אַחְרָא, וְאוּלֵי
דְנִפְלְתָּ בְשַׁעְתָּא דְמִזְוִנִי.

וְמָה שְׂאָמַר, אִם רְצִית שְׂאֲחָרִיב
אֶת הָעוֹלָם אַחְזוֹר וְאֲבָרָא אוֹתוֹ
וְאַפְשָׁר שְׁנַפְלְתָּ בְשַׁעַת הַמְּזוֹנוֹת,
כִּף שְׂמַעְתִּי, בּוֹדְאֵי שְׂכָל צַדִּיק
וְצַדִּיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפָנָי עֲצֻמוֹ,
זֶה גּוֹף הָאָדָם שְׁנִקְרָא עוֹלָם קָטָן,
וּמִשׁוּם כִּף נֵאֱמַר, אִם רְצִית
שְׂאֲחָרִיב אֶת הָעוֹלָם, וְאֲבִיא אוֹתוֹ
בְּגִלְגוּל אַחֵר, וְאוּלֵי שְׁנַפְלְתָּ
בְשַׁעַת הַמְּזוֹנוֹת.

אֲרַהֲבִי הָא סְבָא דְסָבִין עֲתִיקָא דְעֲתִיקִין קָא
נְחִית לְגַבְיָה, וְאָמַר עוֹלָם דְכָל צַדִּיק
דָּא שְׂכִינְתָּא, כּד אֲסַתְלַק מִינָה עֲמוּדָא
דְאַמְצַעִיתָא וְאַשְׁתַּאֲרַת חֲרִיבָה, וּבְגִינָה אֲתַמַּר
תְּבַעֵי דְאַחְרִיב עֵלְמָא, דְכָל סְפִירָה וְסְפִירָה
אֲתַקְרִיאַת גִּלְגַּל, וְעַם ו' אִיהוּ גִלְגוּל, וְשִׁית
סְפִירָן בְּאַתְנוּן סְלִקִין לְשִׁתִּין רְבוּא, וְדָא אִיהוּ
דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא, וְלִית דוֹר פְּחוֹת מִשִׁתִּין
רְבוּא, וְהָאָרְץ לְעוֹלָם עֲמֻדַת דָּא שְׂכִינְתָּא.

בִּנְיָתִים הָרִי זָקֵן הַזְּקָנִים, עֲתִיק
הָעֲתִיקִים, יוֹרֵד אֵלָיו וְאוֹמֵר,
הָעוֹלָם שְׂלָכָל צַדִּיק זֶה הַשְּׂכִינָה,
כְּשֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנָּה הָעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי וְנִשְׁאַרְתָּ חֲרִבָה,
וּבִשְׂכִיבָה נֵאֱמַר תְּרַצָּה שְׂאֲחָרִיב
אֶת הָעוֹלָם? שְׂכָל סְפִירָה וְסְפִירָה
נִקְרָאת גִּלְגַּל, וְעַם ו' הוּא גִלְגוּל,
וְשֵׁשׁ סְפִירוֹת בְּאוֹתִיּוֹת עוֹלָם
לְשִׁשִׁים רְבוּא, וְזֶהוּ דוֹר הוֹלֵךְ
וְדוֹר בָּא, וְאֵין דוֹר פְּחוֹת מִשִׁשִׁים
רְבוּא, וְהָאָרְץ לְעוֹלָם עֲמֻדַת, זֶה
הַשְּׂכִינָה.

דְאִיהוּ אֲתַקְרִיאַת אוּלֵי, וְעֵלָה אֲתַמַּר פּוּלֵי הָאִי
וְאוּלֵי דְזָכִי לְשַׁעְתָּא דְמִזְוִנִי, וְעֵלָה
אֲתַמַּר (דְּנִיּאֵל ח ב) עַל אוֹבַל אוּלֵי, דְכָבֵר אֲתַחֲיִיב
קָדָם דִּייתִי לְעֵלְמָא דְאִיהִי שְׂכִינְתָּא תַּתְּאָה,
וְהָא אֲתַחֲיִיב בְּסְפִירָה דְאִיהִי לְעֵילָא מְנִיָּה, עַד
דְאַתְתַּקֵּן לְהָהוּא אֲתַר דְאַתְנַטִּיל בַּר נִשׁ
נִשְׁמַתִּיהּ, לִית לִיהּ תַּקְנָה בְשַׁכִּינְתָּא תַּתְּאָה,
דְאִיהִי שַׁעְתָּא דְכֻלְהוּ, וּבְגִינָן דָּא שַׁעְתָּא לָא
קִיַּיֵּמָא לִיהּ, וְאִם תְּלִיא בְּמִזְלָא עֵלְאָה אֲפִילוּ
דִּיעֲבִיד כַּמָּה זְכוּוֹן לָאו בְּזֻכּוֹתָא תְּלִיא מְלִתָּא,
דְהָא מְחוּוִיב אִיהוּ מְלַעִילָא, אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן
מִהֲכָא מִשְׁמַע גִּלְגוּלָא דְתְּלִיא (דף ק ע"ב)
בְשַׁכִּינְתָּא דְאִיהוּ בְּמִינָה, אֲבָל אִם אַחְרַת יִקַּח
לוֹ (שְׁמוֹת כ"ו), אִם הָהוּא רוּחָא יִיתִי בְּגוֹפָא אַחְרָא,
דְהָא לָאו אִיהוּ מְנִיָּה, מָה כְּתִיב בֵּיהּ קִיַּיֵּמָא
לִיהּ שַׁעְתָּא תַּמָּן וְאִיהִי בַת זוּגִיָּה, אָמַר, וְדָאִי
עוֹמְדַת לוֹ שֵׁם הַשְּׁעָה, וְהִיא בַת זוּגִי. אָמַר: וְדָאִי שֶׁהַשְּׁעָה עוֹמְדַת לוֹ, שְׁהִיא בַת זוּגִי שֶׁהִתְגַּלְגְּלָה

שְׁהִיא נִקְרָאת אוּלֵי, וְעֵלָה נֵאֱמַר
כָּל זֶה וְאוּלֵי שְׁזוּכָה לְשַׁעָה שֶׁל
הַמְּזוֹנוֹת, וְעֵלָה נֵאֱמַר עַל אוֹבַל
אוּלֵי, שְׂכָבֵר הַתְּחִיב קָדָם שְׂיַבָּא
לְעוֹלָם, שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה
הַתְּחוּתוֹנָה, וְזֶה הַתְּחִיב בְּסְפִירָה
שְׁהִיא לְמַעְלָה מִמֶּנָּה. עַד
שֶׁהִתְתַּקֵּן לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִטְלָה
נִשְׁמַת הָאָדָם, אֵין לוֹ תַּקְנָה
בְשַׁכִּינָה הַתְּחוּתוֹנָה, שְׁהִיא הַשְּׁעָה
שֶׁל כָּלָם, וּמִשׁוּם זֶה הַשְּׁעָה לָא
עוֹמְדַת לוֹ, וְאִם תְּלִי בְּמִזְלָא
הַעֲלִיּוֹן, אֲפִילוּ שְׂיַעֲשֶׂה כַּמָּה
זְכִיּוֹת, לָא בְּזֻכּוֹת הַדְּבָר תְּלִי,
שְׁהִי הוּא מְחִיב מְלַמְעֵלָה. אָמַר
רַבִּי שְׂמַעוֹן: מִכָּאן מִשְׁמַע
הַגִּלְגוּל תְּלִי בְשַׁכִּינָה, שְׁהִיא
כְּמִינוֹ, אֲבָל אִם אַחְרַת יִקַּח לוֹ,
אִם אוֹתָהּ רוּחַ תְּבִיא בְּגוֹף אַחֵר,
שְׁהִי אֵינוֹ מִמֶּנּוּ, מָה כְּתוּב בּוֹ?
שְׁהִיא בַת זוּגִי שֶׁהִתְגַּלְגְּלָה

עמו, אם לא עומד בו, שארה כסותה וענתה לא יגרע. שארה - זה הגלגול הראשון, שאר בשרו, כסותה - כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו, זה הגלגול השני, וענתה - האדם היחיד שלו, שהוא הגלגול השלישי.

אמר רבי שמעון: זקן זקן, פתח בדברים יותר, שהרי דבריך סתומים. אמר לו אותו זקן: שארה זה המזון מצד הזמין, שמשם כל המזון בא, זהו שכתוב פותח את ידי ומשביע לכל חי רצון.

כסותה מצד השמאל, שהיא כסות עינים, שמשם העריות לשמאל, משום שצד השמאל שם הפגם, זהו שכתוב מצפון תפתח הרעה, ומשום זה נאמר ביצחק ויהי פי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות, ושם צריך פסוי, ומשה באותו שנאמר בו ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים, ומשום זה ציצית ותפלין הם הפסוי שלה. זהו שכתוב כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו, (ובעור של תפלין כסותה לבדה היא שמלתו לעורו), בעור של תפלין כסותה על ארבע כנפות כסותה אשר תכסה בה.

וענתה מצדו של העמוד האמצעי, שהוא ישראל שמע ישראל, לשם היחוד שלה. זהו שכתוב ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף, שהן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר.

האב, שהוא חכמה, בשלשת אלה יורד בגלגול, והרי כתוב באדם וחוה שעלו למטה שנים וירדו שבע. אמר, ודאי כף הוא, שהם אדם וחוה, קין ותאומתו,

קיימא ליה שעתא דאיהי בת זוגיה דאתגלגל עמיה, אם לא קיימא ביה שארה כסותה וענתה לא יגרע, שארה דא גלגולא קדמאה, שאר בשרו, כסותה כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו (שם כב כו) דא גלגולא תניינא, וענתה אדם יחודא דיליה דאיהו גלגולא תליתאה.

אמר רבי שמעון סבא סבא פתח מלין יתיר דהא סתימין מלין דילך, אמר ליה ההוא סבא, שארה דא מזונא מסטרא דימינא דמתמן כל מזונא קא אתיא, הדא הוא דכתיב (תהלים קמה טז) פותח את ידי ומשביע לכל חי רצון.

כסותה מסטרא דשמאלא דאיהו כסות עינים, דמתמן עריין לשמאלא, בגין דסטרא שמאלא תמן פגימו, הדא הוא דכתיב (ירמיה א יד) מצפון תפתח הרעה, ובגין דא אתמר ביצחק (בראשית כו א) ויהי פי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות, ותמן צריך פסויא, ומשה בההוא אתמר ביה (שמות ג ו) ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים, ובגין דא ציצית ותפלין אינון פסויא דילה, הדא הוא דכתיב כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו, (ובעור ותפלין כסותה לבדה היא שמלתו לעורו), בעור ותפלין, כסותה על ארבע כנפות כסותה אשר תכסה בה (דברים כב יב).

ועונתה מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו ישראל שמע ישראל, לתמן יחודא דילה, הדא הוא דכתיב (שמות כא יא) ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף, דהן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר (איוב

לג כט).

אבא דאיהו חכמה באלין תלת נחית בגלגול, והא כתיב באדם וחוה

הַבֵּל וְשִׁמִּי תְאוּמוֹתָיו. וְקִינָן, מִשּׁוֹם שֶׁלְהַבֵּל הָיָה שְׁמִי תְאוּמוֹת וְלוֹי לֹא הִיְתָה אֶלָּא אַחַת, קָנָא לְהַבֵּל, וְזֶה גֵרָם לוֹ, כִּי שָׁבַע יַפּוֹל צַדִּיק וְקָם, שֶׁחֲטָא בְשִׁכְנֵיהָ שְׁהִיא בַּת שָׁבַע, וּמִשּׁוֹם זֶה נִפְּל בְּשָׁבַע, שֶׁהָאִשָּׁה גֵרְמָה לוֹ מִיְתָה, וְזוֹ הַיְרִידָה שְׁלוֹ שְׁיַרְדָּה הַשְּׁכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה מִמְּקוֹמָה.

ואחר שנושרש בה (שהשתמש בזה) האילן, וירדה לשם הנביעה לעשות פרי, שהוא פריה ורביה, זה גרם אדם שנבדל בדמותו, שהסתלקה הנביעה מן השכינה התחתונה ומשבע הדרגות שלה. לאחר שירדו לשם, הכל עלה למקומו, וזהו סוד וגם.

ומה היתה הנביעה שהסתלקה ממנו? הו' שהסתלק עד אין סוף, שהוא המזל העליון, שירד לו ו' שהוא האבא למקומו, ולאחר כך העלה האב כל בנו למקומו.

(שהורידים שהוא האב לבנו, ואחר כך עלה האב מבנו למקומו).

כל זה מיותר) (שהיא השעה שעומדת לו, אשרי מי שעומדת לו ולא דחוקה לו השעה, כמו שבארנו, כל הדוחק את השעה, השעה דוחקתו. והרי רבי פדת שדחקה לו השעה, אמר לו הקדוש ברוך הוא: האם תרצה שאחריב את העולם, ואפשר שתפל בשעה של מזונות? אמר לו המנוחה הקדושה: למה כל זה? אמר לו: זה סוד גדול שמעתי, שאדם שבא בגלגול והתחייב לרבנו לפני שיבא לעולם, אף על גב שיעשה כמה זכיות, לא בזכותו הנדבר תלוי, שהרי מזלו גרם לו, ומה שאמר האם תרצה שאחריב את העולם ואפשר שתפל בשעה של מזונות - בנדאי כך שמעתי, שלכל צדיק וצדיק יש עולם בפני עצמו, וזה

דְּסָלְקִין בְּמַטָּה שְׁנַיִם וַיְרִדוּ שְׁבַע, אָמַר, וַיְדַאי הָכִי אִיהוּ דְּאִינוּן אָדָם וְחַוְיָה, קִינָן וְתְאוּמוֹתוֹ, הַבֵּל וְתִרְיָן תְּאוּמוֹתָיו, וְקִינָן בְּגִין דְּהוּוּ לְהַבֵּל תִּרְיָן תְּאוּמוֹת וְלִיהּ לֹא הוּוּ אֶלָּא חַד, קִנְי לְהַבֵּל, וְדָא גְרַיִם לִיהּ כִּי שָׁבַע יַפּוֹל צַדִּיק וְקָם (משלי כד טז), דְּחָב בְּשִׁכְנֵתָא דְּאִיהוּ בַּת שָׁבַע, וּבְגִין דָּא נִפְּל בְּשָׁבַע, דְּאַתְתָּא גְרַיִם לָהּ מִיְתָה, וְדָא יְרִידָה דִּילִיָּה דְּנַחֲתִית שְׁכִינֵתָא תַּתְּאָה. מֵאַתְרָהָא.

ולבתר דאשתרש בה (נ"א דאשתמש בהאי) אילנא, ונחית תמן נביעו למעבד איבא דאיהו פריה ורביה, דא גרים אדם דאתברי בדיוקניה, דאסתלק נביעו משכינתא תתאה ומשבע דרגין דילה, לבתר דנחיתו תמן, פלא סליק לאתריה, ורזא איהו וגם.

ומאי הוה נביעו דאסתלק מגיה, ו' דאסתלק עד אין סוף דאיהו מזלא עלאה, דנחית ליה ו' דאיהו אבא לאתריה, ולבתר סליק אבא כל בריה לאתריה. (נ"א דנחית לון דאיהו אבא לבריה, ולבתר סליק אבא מבריה לאתריה).

(כל זה מיותר) (דאיהו שעתא דקיימא ליה זבאה איהו מאן דקיימא ליה ולא דחיקא ליה שעתא כמה דאוקמוהי כל הדוחק את השעה שעה דוחקתו והא רבי פדת דדחיקא ליה שעתא אמר ליה קודשא בריך הוא אי בעית דאחריב עולמא ואפשר דנפלת בשעתא דמווני אמר ליה בוצינא קדישא כולי האי אמאי אמר ליה דא רוא רברבא שמענא דבר נש דאתי בגלגולא ואתחייב למאריה קדם דייחית לעלמא אף על גב דיעביד כמה זכוון לאו בזכותיה תליא מלתא דהא מזליה גרים ליה ומה דאמר אי בעית דאחריב לעלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמווני בנדאי הכי שמענא דכל צדיקא וצדיקא אית ליה עולם בפני עצמו ודא גופא דבר נש דאתקרי עולם קמן ובגין דא אמר אי בעית דאחריב לעלמא ואיית ליה בגופא אחרא ואפשר דנפלת בשעתא דמווני אמר ליה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיָהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה